Ч. 107. Чернівці, пятниця дня 9. (22.) вересня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Реклямациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Із виборчого руху.

Завтра розпічнуть ся в цїлім окрузї доповняючого вибору правибори. Від вислїду правиборів зависить і рішене в сїй важній квестиї полїтичній, що має наступити дня 10. жовтня. Теперішні вибори стають чим раз важнїйшим фактом в полїтичному житю Буковини. Вага їхнього вислїду стає чим раз яркійшою, дарма, що мандат сей буде правосильний ще тільки один рік. Може ще нїколи не з'єдиняло ся тільки ворожні руского народу проти нашої справи, як тепер. Оттимто із подвійною енерґією братиб ся нам до борби, борби сьвятої в оборонї наших прав, які радаб заграбати клїка скоалїзованих темних духів. Тож позір на правибори! Боронїм свого становища бодай із енерґією рівній ворожій нахальности, яка прямо не має міри. Тож до працї і ще раз до невтомимої працї, коли нам судило ся бути сподвижниками полїтичного і національного визволеня руского народу із під кормиги ворогів, які справдї торгують правдою, совістию і своїми полїтичними переконанями. Єдностию і невсипучою працею і невтомною енерґією зможемо і сей раз певно відперти ворожий наїзд на інтереси нашого народу. Тож в народ! До працї панове громада, бо наступає слушний час!

*

Грошолупи мають чудесні комбінациї. Ончул родú директора банку Лупія, Лупій же хоче зробити Ончула послом до парляменту, ну а Ончул відпуствбн тодї свій соймовий мандат Н. Фльондорови, щоб не потребувати показуватись на Буковинї, а за те знов вкрутитись до мінїстерства, якого дверí пізнав берненьский Месия не лиш при тім, як вони перед ним отвирали ся, але (ой, леле!) і тодї, як за ним замикали ся... Рахунок незлий, тільки зроблений без господаря — виборця, який не піде на грошолупівску полову.

*

Волчиньский промовив у нинїшній Cz. All. Zeit. і заповідає між иньшими историями, що реакцийна коалїция хоче „ehrlich dazu helfen“, аби знов посадити кацапню на сїдло. Се буде волоским дїдичам, які самі так попадали при послїдних виборах, хиба труднїйше, бо кацапский коник вже з'їздив ся. Дрожи, бач Україно, коли проти тебе висувають таких полїтичних потентатів, як о. Василій Велигорский, який повалив ся як довгий при послїдних правиборах, не діставши голосу навіть від свого паламаря! Кацапского трупа мож зелектризувати, але воскресити не зможе его й професор акушериї.

Який хосен

мають рускі учителї і учительки та їх родини з Товариства „Взаїмна поміч галицких і буковиньских учителїв і учительок“?

Щоби улекшити членам учительской „Взаїмної помочи“ зрозуміне статуту, а тим, що сумнївають ся о користях з належаня до Товариства, показати ті користи наглядно, дальше щоби заохотити тих, що доси ще не зголосили ся в члени „Взаїмної помочи“ і вичікують з власною шкодою Бог зна якої догіднїйшої хвилї Дирекция Товариства подає слїдуючі поясненя і інформациї, оперті на статуті Товариства і на принятім першим звичайним Загальним Збором реґуляміні.

1. В першім роцї істнованя Товариства приймає ся членів без всяких обмежень, а позаяк число лїт належаня до Товариства є потрібне до обчисленя користий з фонду похоронного і пенсийного (евентуально і посагового), тому виходить само з себе, що кождий учитель і кожда учителька повинні як раз в першім роцї вступити до Товариства і тим запоручити собі як найбільші користи в будучности.

2. „Взаїмна поміч галицких і буковиньских учителїв і учительок“ узглядняє, як звісно, всї жизненні, як моральні так материяльні потреби загалу руского учительства.

Головними задачами учительской „Взаїмної помочи“ є правна охорона в службових відносинах та удїлюване підмогу всїх житевих потребах. Першу з тих задач обіймає § 3. а і б а другу § 3 ж статуту Товариства.

Не малої ваги суть також прочі задачі Товариства, обняті точками в, г, д, е та з, и, і, к, тогож § 2, всї они однак суть вже в статутї дуже ясно сформульовані, тому й не потребують пояснень, а тут пояснює ся на разї лиш обі головні задачі „Взаїмної помочи“.

3. Правну охорону подає Рада надзираюча Товариства при помочи своєї т. зв. „секциї правної охорони“, до якої кооптує (запрошує до співдїланя) необмежену скількість учителїв, правників і инших членів Товариства. Тота „секция правної охорони“ є так з'орґанїзована, що Товариство при её помочи не лиш може боронити кождого учителя та учительку, що про свою кривду повідомить Товариство і від него зажадає помочи в оборонї але також постійно розслїджує службові відносини учительскі, о скілько они є некорисні для руского учительства в Галичинї і Буковинї, та заходить ся — після обставин принагідно або нарочно — у висших шкільних властий і у законодатних тїл о усунене поодиноких невластивостий і кривд та о загальну поправу учительских службових відносин.

З огляду на завданя „секциї правної охорони“ і сьвідому цїли её орґанїзацию у Львові і по округах шкільних кождий член товариства повинен мати в тім зглядї повне і необмежене довіре до „Взаїмної помочи“ і у всїх случаях сьміло звертати ся до неї з прошенєм о поміч і оборону.

Случаї, в яких випадає віднести ся до „секциї правної охорони“, суть менше більше ось такі: 1. нагле а неоправдане перенесене на иншу посаду (особливо, коли та є гірша і значно віддалена); 2. передвчасне а незаслужене перенесене в сталий або часовий стан спочинку; 3. неоправдана дисциплїнарка і получене з нею часткове або цїлковито застановлене платнї; 4. недочислене лїт служби при сталім або часовім спенсионованю та при наданю пятилїтного додатку; 5. неоправдана відмова пятилїтного додатку і авансу службового, неоправдане відобране додатку або деґрадация; 6. всякі неоправдані зарядженя дотично службових відносин як в школї і поза школою так і на окружних конференциях — взагалї всяке покривджене учителя або учительки з сего титулу, що они признають ся до рускої народности і хотять остати щирими Русинами та Русинками.

(Конець буде).

Кучурівскі румунїзатори перед судом.

(Афера Корнеляк-Vorobchevici).

(Конець).

В прокураториї передано справу адюнктови Лязарусови. Корнеляк наводить факти, котрі спонукали его до закиненя ложи Воробкевичеви і его сьвідкам-ученикам. Посуджені сьвідки зразу відпирались, говорили як з „книжки“, що не панотець — але пан Корнеляк намавляв їх.

Судия: Що пан казали?

Посуджений Пресикар: Що руска мова красна, щоби ми вчили ся рускої мови, бо то наша матерна мова!

Судия: Що ще більше?

Іван Турґенєв: Із „Поезий в прозї“.

ПЕС.

Нас двоє в комнатї: мій пес і я... На дворі лютує страшна буря.

Пес сидить переді мною і дивить ся менї просто в очи.

І я дивлю ся йому в очи.

Він хоче менї щось сказати... Та він нїмий, він без слів, він не розуміє сам себе — але я розумію його.

Я розумію, що в тій хвили в нему і в минї є одно і те саме чуття; що межи нами не має жадної ріжницї. Ми однакові; у кождім з нас горить і сьвітить однаковий тремтючий вогник...

Надлетить смерть, махне холодним, широким крилом... і конець.

Хто-ж пізнасть потім, який вогник горів у кождому з нас?...

Нї! се не звіря і не чоловік міняють ся поглядами! Се дві пари однакових очий впоїли ся одна в другу.

І в обох сих парах, в звіринї і чоловіцї — одно і те саме житя клонить ся налякано до другого.

СУПЕРНИК.

Мав я товариша — суперника; не по занятю, не в службі або в любові, але наші погляди не сходили ся в нїчім і кождого разу, коли ми сходили ся, повставали між нами змаганя без кінця.

Змагали ся ми над всїм: над штукою, над релїґією, наукою над земським і загробовим — а найпаче над загробовим житям.

Він вірував і одушевляв ся. Одного разу сказав він до мене: „Ти сьмієш ся із всего; але як я вмру скорше, нїж ти, то явлю ся з того сьвіта перед тобою... Побачимо, чи засьмієш ся і тодї?“

І дїйсно він вмер скорше нїж я, ще в молодечім віку. Але минули роки — і я забув про його обіцянку — про його погрозу.

Одної ночи лежав я на постели і не міг, ба навіть і не хотїв — заснути.

В хатї не було нї темно, нї ясно. Я зачав вдивляти ся в сивотемні кути.

І ось привидїло ся менї, що між двома вікнами стоїть мій суперник — і тихо ба й жалїсно — хитає головою.

Я не налякав ся — ба навіть і не здивував ся..., але піднїс ся трохи, спер ся на лікоть і почав ще пильнїйше вдивляти ся в неожидане явище.

Він не переставав хитати головою.

— Що-ж? — спитав я на конець, — тїшиш ся чи жалуєш? — Що се? Осторога чи докір? — Чи може хочеш дати менї до пізнаня, що ти був не справедливий? Що ми оба не справедливі? — Що-ж зазнаєш ти там? Мýки і пекло, чи щастє і рай?... Промов хоч словечком!

Але мій суперник не сказав нї слова, лише кивав по передньому жалїсно і покірно головою.

Я засьміяв ся... а він зник.

ЖЕБРАК.

Я переходив вулицею... Мене зупинив убогий, хирний старець.

Розпалені і сльозами залиті очи, посинїлі губи, подерті лахи, гидкі рани... О, як погано обгризла біднота сю нещасливу людину.

Він протягнув до мене червону, спухлу, замазану руку... Він стогнав, він просив милостинї.

Я почав шукати по всїх кишенях... Нї калитки, нї годинника, ба навіть і хусточки не було... Я не взяв нїчого з собою.

А бідний все чекав... Його протягнена рука легко тремтїла і здрігала ся.

Збентежений стиснув я ту замазану, дрожачу руку: „Прости, брате, не маю нїчого!“

Убогий впоїв в мене розпалені очи; його сині губи всьміхали ся... і він стиснув відтак і мої похолоднїлі палцї.

— Що-ж, брате, — прошептав він — і за се спасибіг. Се, брате, також милостиня.

Я зрозумів, що і я дістав милостиню від свойого брата.

БОРЩ.

В баби-вдовицї помер одинокий, двайцятилїтний син, перший робітник на цїле село.

Дїдичка того-ж села, довідавшись про бабине нещастє, пішла як раз в день погребу, щоби відвідати бабу.

Вона застала бабу дома. Баба стояла серед хати коло стола і черпала повільно однаковими рухами правої руки (лїва висїла нерухомо) з дна задимленого горшка збавлений борщ — і ликала ложку за ложкою.

Бабина твар змарнїла й счорнїла; очи почервонїли і попідпухали... але вона стояла просто як слїд, немов в церкві.

— Господи, — подумала дїдич-

Посуджений мовчить, а по хвили каже: та більше так нїчо.

Судия запитуесь другого ученика Чоботаря.

Посуджений повтаряе то саме, що говорив Пресикар.

Судия: Що казали панотець?

Оба посуджені мовчать.

На дозвіл судиї ставляе питаня Корнеляк.

Корнеляк до Чоботаря: Ти був коли у панотця в хатї?

Чоботар: Був якось оногди.

Корнеляк: А що тобі панотець казали?

Чоботар мовчить, по хвили: щоби ся вчити!

Корнеляк: Що ще казали панотець?

Посуджений мовчить — відтак плаче.

Судия кличе сьвідка Яворского, будника від желїзницї, перед котрим попові сьвідки звірили ся. Наступае конфронтация, посуджені признають ся, що піп їх намовив, та обіцяв колача і лева — однак перед Корнеляком заперечують.

Судия: Herr Lehrer bitte die Fragen zu stellen.

Корнеляк до Чоботаря: Знаеш мене?

Посуджений Чоб.: Знаю!

Корнеляк до Пресикаря: А ти знаеш мене?

Посуджений мовчить, по хвили: Ая.

Корнеляк: То ви оба знаете мене?

Посуджені: Знаемо.

Корнеляк обертаесь до вікна, а посудженим каже обернутись до груби, відтак питаесь: скажи менї Пресикаре, що ти до мене говорив разом з Чоботарем тодї коло кузнї?

Запитаний мовчить. — Чоботар каже, що знае, але боїть ся панотця!

Судия: Не бій ся, кажи.

Пресикар: Нас було багато у панотця.

Судия: Чого ви там ходили?

Посуджений: Таки так!

Корнеляк: Чого ти брешеш?

Посуджений: Я не брешу.

Судия: Говори правду, бо замкну тебе.

Посуджений: Панотець казали, щоби ми на пана говорили!

Судия: Як казали, говори.

Посуджений мовчить.

Корнеляк: Як казали? Чоботар.

Посуджений: Та казали, говоріть так, аби пан лишили ся винним, то вам заплачу, а як нї — то буду бити!

Наступае конфронтация посуджених з попом, посуджені заперечують, що говорили, в кінци кажуть, що боять ся.

Судия: Кого боїте ся?

Посуджені: Панотця і пана.

Воробкевич: Не бій ся пана, говори Назаре.

Посуджений Пресикар: Та то пан намавляли.

Посуджений Чоботар: А дито ви казали, щоби на пана говорити.

Судия: А як казали панотець?

Посуджений: Говорити на пана.

По сїм скомпромітований піп — утїк!

При другій конфронтациї посуджених з Корнеляком зізнали посуджені як перше, що піп підмавляв їх і приобіцяв колачі і лева!

О годинї 11 в ночи закінчено переслухане, яке виказало „правду“ попівску і его сьвідків. Се було рішаюче і для стійности цїлої скарги до суду, як також „Anzeig“-ів до Ради шк. кр. та звісної інтерпеляциї посла Гормузакого. Що ц. к. держ. прокуратория дальше задумуе робити з таким панотчиком і его сьвідками — не знати, поки-що цїла справа „обиди чести“ панотця Воробкевича повернула назад до сов. Еля. Тут знов на ново розпочало ся від того, що сов. Ель радив Корнелякови дати „dem Kläger Ehrenerklärung„ — що Корнеляк не хотів его образити, а як то зробив — то того факту „sehr bedauert“! Однак се не вдалось. бо обжалуваний таки обстав при своїм, що Воробкевича не образив і не мав гадки образити.

„D l Parinti“, що недавно затирав руки з радости і числив наперед „sechzig Kronen“, станув тепер як непишний. Его адвокат мовчав також, а по хвили заявив, що — „der Kläger tritt von der Klage ab“!!! і чим скорше зникли оба! Лише в судових актах лишив ся на „вічну память“ документ безперечної деморалїзациї ромунїзаторів, хочби вони лиш через якусь незрозумілу помилку — заступали на земли Христа.

Сьвідок.

Телеґрами „Буковини“

із дня 20. вересня 1905.

Шварцах. Нинї відбуло ся незвичайно сьвяточне отворене північної частини таврийского шляху желїзничого, в якім взяв удїл також і цїсар.

Віденъ. Вчера від'їхав бар. Феервварі до Будапешту із авдиенциї у цїсаря. Завтра прийме цїсар на послуханю ґрафа Зіхи.

Петербург. На пять омнїбусів густо обсаджених вірменьскими втїкачами із Суші напали в ночи Татари і більшу частину їдучих вимордували, а жінки забрали в полон.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 20. вересня 1905.

Вислїд правиборів із усіх місцевостий просимо безпроволочно переслати телеґрафічно на руки дра Ст. Стоцкого в Чернівцях.

Справа будови бурси ім. О. Юрія Федьковича поступила о стілько наперед, що сеї суботи д. 16 с. м. перебрали виділові „Народного Дому“ пп. сов. В. Ясеницкий, М. Івашко і др. Литвинович площу під будову, яку передав з рамени міста ад. будівництва Мілер. Площа обіймае простір 160 m^2 і находить ся в незвичайно здоровій околици коло народного городу а іменно між городом ботанічним а ремізою. Площа представляе вартість до 3000 К, а рада міста Чернівців відступила еї за за 1030 К. Пляни і кошториси будівлї (на 94.000 К.), задуманої на велику скалю вже также готові, так що робота може зачати ся ще сеї осени. Поспіх, із яким буде йти справа будови, буде залежати від фондів, які поставлять Буковиньскі Русини в розпорядимість „Нар. Домови“, вписуючись громадно в его члени і збираючи датки добровільні на будову бурси, що мае виховувати лави так потрібної для нас сьвідомої рускої інтелїґенциї.

Дешеве мясо, а радше тільки дешевше як у різників мають вже черновецкі мешканцї. Нинї розпочав продавати маґістрат мясо в своїм зарядї по цїнї 1 К 16 с. за кільо; різники беруть по 1 К 36 с. Міска продаж мяса відбуває ся в чотирох ятках, приміщених в давнім приютї драматичної штуки, в старім будинку театральнім! Продаж, що відбувае ся при асистенциї полїциї, йшла нинї в перший день доволї пиняво, бо по дешеве мясо зголосило ся без лїку публики і то такої, що платить мясо готівкою. Хто покладного гроша не мае, мусить хоч не хоч давати визискуватись різникам, які, як видно — достроюють ся до тенденций найновійшої буковиньскої полїтики — грошолупів.

Огонь в цегольни „Patria“. В недїлю, дня 16. с. м. о годинї 8 рано заалярмовано сторож пожарну, щоб ратувала цегольню „Patri-ю“, яка загорілась в наслїдок неосторожности тамошних робітників. Заалярмована сторож сейчас огонь придавила і вернула домів. Згорів маґазин угля стійности 8 тисяч корон. В годину пізнїйше в друге телефоновано по сторож — тепер вже горіли шопи, в яких ночують на соломі робітники „Patri-ї“. Сторожа знов явила ся і при доволї ріснім дощи, який як раз на той час пустив ся, в протягу пів години і той огонь погашено.

Оповістки, іменованя і т. п.

Із краевого правительства. Краевий президент іменував практ. будівництва Льва Купера пров. адюнктом будівництва при державних будовах на Буковинї.

Перші загальні збори каси пожичкової і щадничої для громади Милїїв відбудуть ся дня 27. вересня 1905, то е на Возвижене ч. Хреста о 12 год. в полудне в шкільнім будинку із слїдуючим дневним порядком: 1. Пояснене статута. 2. Установлене стопи процентової для вкладок щадничих і пожичок. 3. Установлене висоти паїв, вкладок щадничих і пожичок. 4. Вибір ради надзорчої і касиера. 5. Ріжні справи. Милїїв, 19. вересня 1905. — *В. Завадюк.*

Із Бук. Бояна. В четвер дня 21. вересня відбуде ся в „Народнім Домі“ о год. 6 вечером довірочна нарада членів в наглій, а важній справі.

З музичної школи ім. Миколи Лисенка. По побореню тисячних перешкод і трудностий добули ми вкінци концесию і приступили до отвореня першої рускої школи музичної на Буковинї. При тім зробив заряд два дуже цїкаві поміченя: Перше, се те що з Русинів ледво чи 15% післало свої дїти до нашої школи. Цїкавий їх поступок тим, що сами они нарікають на школи, де досї учащали їх дїти. Мимо сего знов їх шлють туди таки, не зважаючи нї на очевидну свою шкоду і неменьш очевидну користь із посиланя дїтий до нашої школи, не кажучи вже про обовязок підпирати свою школу. Богато знов з тих, що уже свої дїти зголосили, отягають ся з оплатами і не присилають дїтий, чекаючи не знати на що. Для ухиленя всїляких сумнївів наведемо тут кількома словами дещо з орґанїзацийного статуту „Школи“. Наука розпочинае ся 16 вересня і тревае аж до 8. липня. — Оплати розуміють ся річно і оплачують ся в трех квартальних ратах з гори. Оплата місячна заведена лише для вигоди родичів і коли хтось свою дитину запише пізнїйше, то на оплатах не защадить нїчого. Заряд мусить придержувати ся сеї постанови, бо після удїленої концесиї школа підлягае надзорови правительства. Вона обовязана предкладати своїх учителїв до затвердженя правительству, а вже затверджений концесиею плян лекцийний мусить бути безуслівно задержаний, отже материял призначений для кождої кляси мусить бути в роцї безусловно перероблений. Колиж який ученик впише ся пізнїйше. то треба з ним перебрати се, що другі з його кляси вже перейшли а се вимагае осібних годин, тому і кошт осібний. Особливо прикро відбиває ся спізнене на науцї теориї музики, бо тут відбуває ся наука спільно, тож годї потому провадити науку з учениками, що не мають елементарних понять і тому наука теориї ще не розпочала ся. Користь з нашої школи очевидна. Наука подае ся так сумлїнно як в других закладах хотьби лиш задля надзору правительства, поминувши се, що нова школа мусить для побореня конкуренциї відразу добре научити, щоби стягнути як найбільше учеників. До сего ще подае ся за ті самі гроші додатково науку теориї. Вкінци ученики мають і сю користь, що менше їх приходить на годину, як деінде. У нас тревають години шкільні що дня від 3—6 пополудни, значить е на тиждень всїх годин 18. — Після припису статуту повинно припадати на годину 4 учеників значить всїх 72. — Такого числа учеників ми безусловно не будемо мети. Найбільше число якого можна сподївати ся може бути коло 30, т. е. що місто 4 припаде лише 2 учеників на годину. Се відношене знайде свою поправку ще на користь учеників в тім, що наука подае ся в 2 покоях, так, що на годину прийде ще менше учеників. Се власне та користь, на яку всї родичі повинні найбільше звертати увагу, бо за ті самі гроші учать ся їх дїти деинде цїлими громадами, навіть по 8 учеників на годину. А оплати виносять цїлком не богато. І так: за фортепян і сьпів сольовий річно 76 кор. + 4 кор. вписового, за скрипку річно 56 кор. + 4 кор. вписового. Місячно виносить отже оплата за два перші предмети 8 кор. за третий 6 кор. в 10 рівних ратах а то 15. вересня, 1 жовтня і т. д. аж до 1. червня, за липень не платить ся нїчого. Гадаемо, що сї уваги переконають наших Русинів про великі користи в нашій школї і спонукають їх поспішити з вписами, щоби наука могла іти своїм порядком. — *Від заряду „Школи Музичної“.*

Із штуки і лїтератури.

Остап Луцький. **З моїх днів.** Поезиї. Львів. 1905. Накладом Михайла Петрицького. Друкарня Удїлова у Львові. Ст. 60+4, 16-ки. Цїна 80 сот. — Д. Остап Луцький не новик у нашій лїтературі, а вже таки добрий знакомий читачів нашої часописи, у якій так часто поміщуе свої поезиї. „Із моїх днів“ книжечка не величка, у нїй всего 15 поезий оригінальних, Фраґменти (I—II), Спомини (I—XIV), і переклад Сгафової поеми Веймута і віршика Конопнїцкої На озері. Оттим то й годї на основі еї сказати якесь рішуче слово про безперечний талант еї автора, який подае нам отсе першу збірку своїх віршів. „Із моїх днів“—назва незвичайно дібрана до віршів, щиро відчутих, невимушених, без дрібки пози, а зроджених у хвилях дійсного натхненя, коли

„Дріжать у споминах нїмих
невимріяні мрії...
Житем заморожені цьвіти —
нарцизи і лелїї...“

а „Гадки продумані стають
виднїйше, досконалыше...“

Найкрасша та найглибша частина збірки се „Фраґменти“, а саме фраґмент другий.— Принадні також „Спомини“, по більшій части із усею старанностию викінчені мінїятурки достойної лїрики прибраної в бездоганну форму. Між віршами збірки пробивають ся найбільше, коли не головно, мотиви любовні, які деколи нагадують тон поезий Б. Лепкого. Із сего одначе зовсім не хочемо робити якого небудь закиду справдї симпатичній збірцї поезий молодого поета, який очевидно мае перед собою гарну будучність. (*ос.*)

Ukrainica в чужих часописях. В 245 ч. часописи „Кіевскіе Отклики“ із 18 вересня с. р. поміщено переклад Стефаникової новелї „Май“. Переклад зладив Н. К. В-ый, зазначуючи, що він зроблений „съ украинскаго“. — Берлїньский, широко розповсюднений ілюстрований тижневник „Die Woche“, приніс в 36 зошитї із 9. вересня с. р. портрет посла Николая Василька із короткою біоґрафічною заміткою, в якій сказано між иньшим, що п. В-о е провідником Русинів на Буковинї. (Пос. В-о родив ся 1868 р., а студиї кінчив в терезияньскій академії у Відни.) — Про наш народ і наші полїтичні відносини помістили в послїдних часах статї отсї заграничні часописи: Hamburger Fremdenblatt помістив у своїм додатку із 30/VIII. вступну статю п. з. „Ein zum Tode verurteiltes Volk“ підписаний інїциялами І. Т., а шлеска Katowitzer Zeitung в чч. 190—192 подала три просторі статї п. з. „Die Ruthenen“. — (*ос.*)

ка — в такій хвили може вона їсти!... Які-ж одначе — дикі чуття у них всїх!

І при сїм пригадала собі дїдичка, як вона втратила — кілька років тому назад, — свою девятимісячну донечку і з туги рішила не наймати собі прекрасного хутора під Петербургом, а прожила цїле лїто в містї.

Баба не переставала сербати борщу.

На конець не видержала дїдичка.

— Тетяно! — заговорила вона, — бій ся Бога! Я аж дивую ся! — Невжеж ти не любила свойого сина, що не втратила апетиту? — Як можеш їсти сей борщ?

— Івась мій умер, — прошептала баба, а тяжкі сльози покотили ся знову по еї запалих щоках, — значить, прийшов вже і мій конець: з живої зняли в мене голову. А борщу шкода, він прецїнь солений.

Дїдичка лиш стиснула плечима і вийшла. Їй приходила сіль дешево.

Переклав В. К.

Видае товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцию відповідае: Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.